

Чичо Янъ отново се погледна на арката. Сърцето му се срибета и подскрича със уста. Но под лятното излъчване малко, бляло кучице със червена коравела на врата.

— Мими, поздравя нашите гости със добре дошли!

Кучицето се изправи на задните си крака, обледа извън широко колело, като размиваше латинка.

— Сега Мими, поздравя на господарката, какъ се ходи на ржак!

Чичо Янъ се вадина на ржак, а Мими се изправи на предните си крака. Обледаха заедно сърцето веселити промишания на публиката. Тъжно чичо Янъ се изправи, дотряна излъчване човече. То размива клонити си ржак, претемна се презъ глава и се засей пискливо, остро:

— Лазъ съмъ Тото! Не не гледайте, че съмъ толкова малкъс. Мога да изкъмъ шило печено прасиче, ако ми го дадете, разбира се! Мими, хайде!

Човечето се изправи на ржак, сам единия си кракъ, а кучицето лоджончи и скрие на халмото. Докато Тото обмисляше на ржак извън колелото, Мими се изправи на задните си крака и пакъ започна да лее весело.

— Браво! Браво!

Сега пакъ друго чудо! Едъръ кижъ издига дебел пръктъ, постави го на ржакото си, а едно момче съгласно се понатресе нагоре по пржак. Поддадох на момчето ютара, то се

закрепи най-горе на две напречни клечки и заскри.

Една се скри момчето, еднака се весели промишание:

— Майна! Малко наймиче, обещано къ пени дреки, колъзе и козирова. Ето го, стади на много стади. После тръгна по яжне. Сега пакъ му дадох велосидъ! И кижъ жере! Като човече! Оди много фокуси направя наймичето, а лодето го гледах, обикаха се и ржакчицата. Петъръ пийкоше наймичето. Когато, най-после, музиката заскри марш и всички се раздвинкоха, — огледа се кито отъ съмъ пробуденъ. Една ржак се отпусна на ржакото му.

— Е, Петре, хареса ли ти?

— Искахъ ли да дойдешъ пакъ?

— Искахъ, но дѣло няма да не пуше!

— Къде жонче дѣло ти?

— Въ най-крайната ажида, до ржаката.

— Добре, утре ще идя при него. Хайде, върне да откъмъ!

Чичо Янъ погале Петре, шатна го по бузата и пакъ продължително се върв въ очити му, преди да го изпрати до арката.

Нелъкъ бѣше топла нощъ. Луната висѣше надъ клонити, чито издигави сърцан извън лѣта тъмно стѣна до срибета на улицата.

Петъръ се скри въ стѣната и забърза нелъкътъ.

(Отъ романа за деца и юноши „Ло блънкетъ съмъ“).

Вълкъ и овенъ

(Бели)

Вълкътъ срещна въ овенъ.

— Сега ще те изкъмъ.

— Ще не изкъмешъ ли? Но това би не болѣло много. Ще ти дамъ другъ съветъ.

— Какъвъ?

— Седни тукъ подъ този димиръ и отвори си колелото момеши повече устата. Лазъ ще се отдаде на малко за да се засия и ще ти остане право въ устата. Нито нелъкъ ще боли, нито пъкъ и ти ще се порижъ да джънелъ.

— Толкавъ ло-добре за мене, — откърнелъ вълкътъ.

Овенътъ се отдръпа полена-лена назадъ, взема сила и се отпуса право срещу вълка. И съ рожата си му изкъмъ тѣлесъ отленъ ударъ въ устата, че му изкъмъ човестити. Отъ този силно ударъ, вълкътъ пада въ глѣдато на оскити, които раздрезаном започнотъ да бръмчатъ и да го колелъ.

— Момеши да ржънешъ колелото си шѣмъ, нѣмъ те погълнахъ шѣмъ — си козачъкъ, нелъкътъ, че овенътъ ржъне въ корена му.

Важно за настоятели и абонати

Годишниятъ абонаментъ на списанието е 40 лв. Малката сума позволява на абонаента да плати абонамента си изведнѣжъ. Всички суми да се придружаватъ съ абонаментно писмо.

За суми адресъ: Пощенски чекова с-но 1355

Они, които получатъ 1 кв. отъ II г. на списанието и нежелаятъ да го получатъ, се умоляватъ да върнатъ обратно етикетката.

Искате ли да се проследите художествено и здравно, да черпите поука и знание изъ всички отрасли на науката и изкуства, да имате красиви картини и художествени произведения — станете абонати на сериозното, художествено и най-ефективно аполитично списание „Нова Картина Галерия“!